

Праведною дорогою йшов до Неба...

Про мого земляка, українського письменника Андрія КОНДРАТЮКА наша районна газета писала багато цікавого, та не тільки вона, але й обласні і республіканські засоби масової інформації. Я також хочу поділитися своїми спогадами про дружні стосунки з Андрієм Івановичем, які розпочалися в кінці далеких 50-х років. Тоді я закінчував восьмий, а Андрій десятиї класи Моквинської середньої школи. Вже у той час він помітно відрізнявся від інших школярів своїм інтелектом, начитаністю і бажанням глибше пізнавати довколишній світ і особливості тодішнього життя. Хоча, відверто кажучи, я з ним особисто не був знайомий, а лише збоку спостерігав за цим скромним, простим, але обдарованим юнаком.

Коли він працював у місцевому колгоспі, а я в сільській раді с. Моквин, а це було у 1960-1963 роках минулого століття, то ми декілька спілкувалися з Андрієм. Потім він у своєму романі «Хутір» згадував про мене так: «... Яків написав лозунг, щоб усі пішли на свято Петра і Павла косити траву на сіно, але колгоспники не пішли працювати у свято».

Під час навчання А. І. Кондратюка у Львові ми продовжували спілкуватися. Він завжди був приємним співрозмовником, відвертим і толерантним. Був скромно одягнутий, завжди розпитував мене про життя села, його людей ... Перебуваючи в Казахстані на газетярській роботі, він час від часу листами нагадував про себе.

Пригадую той період його життя, коли він уже проживав у Києві і часто приїжджав у Моквин, а ми тоді не раз зустрічалися у цьому селі та в Березному. Андрій Іванович, як завжди, був привітним, люб'язним, про все мене розпитував і цікавився життям земляків.

Пам'ятаю, як він розповідав про свої ходіння до керівництва колгоспу, щоб воно допомогло відремонтувати хату, яка залишилася після смерті батьків. Але нічим вони йому не посприяли, а тільки обіцяли, а він терпляче чекав, що допоможуть колись ...

Я добре знав його батьків і всю сім'ю Кондратюків. Часто бував у них вдома, коли працював у Моквинській сільській раді. Це була дружна родина. Батьки завжди гордилися сином Андрієм, коли заходила розмова про нього. Я в ті часи і по цей день зачарований неповторною красою хутора Отраже, де донині стоїть самотньою хата Андрія Івановича. Вона знаходиться недалеко від траси Моквин – Друхів в долині серед завітчанних лугов, майже під самою оселею протікає красивими вигинами річечка, яку він часто згадував у своїх творах. Там, справді, була частина раю небесного, де він творив, де він поповнював свою письменницьку енергію.

Вже у нинішні часи, коли я їздив велосипедом на престольний празник у с. Друхів, то завжди заїжджав до його сімейно-

оселі. Андрій Іванович часто мені телефонував з Києва, постійно цікавився, як формуються в районі громади, чи влада бореться з незаконним і шкідливим випалюванням деревного вугілля, чи по селах прихожани в церквах переходять на богослужіння українською мовою, часто піднімав інші теми.

З написаних його романів я ознайомився з твором «Хутір». Встиг тільки переглянути книгу, бо дали покористуватися нею тільки декілька днів. Роман «Старина», дякуючи Павлу Рачку, прочитав повністю, бо він не турбував мене з поверненням книги. Читав її навіть у лікарні. Читав роман із захопленням, тому, що всі події, їх місця та персонажі твору мені знайомі. Насолоджувався текстом твору, адже Андрій Іванович використовував таку кількість художніх засобів, так майстерно описував події, відтворюючи місцевий колорит так, як художник на палітрі підбирає кольорову гаму, а потім на полотні малює картину. У нашій районній газеті я і раніше читав його писаннячко, як визначав це класик української літератури П. Загребельний, і мені було не завжди легко зрозуміти стиль письма, багатство великого і надзвичайно цікавого словникового різноманіття. Але згодом я відчув,

2 лютого 2021 року минує два роки з дня смерті А. І. КОНДРАТЮКА, видатного українського письменника, людини непростого долі, доброї душі і філософського складу творчої думки. Матеріали цієї добірки приурочені сумній даті, коли ми втратили талановитого літератора, справжнього патріота України.

ВІДОМОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ПИСЬМЕННИКОВІ У ДЕНЬ ЮВІЛЕЮ

Цей вітальний вірш було написано у травні 1998 року, коли наш знаний літератор-земляк А. І. Кондратюк відзначав своє шістдесятиріччя. Тож нехай поезія-присвята буде даниною світлої пам'яті про незабутнього Андрія Івановича.

*Слова вітань сьогодні кажем,
Поваги щирої слова.
Вам, що із хутора Отраже
Дорогу в град проторував.*

*Вам, що своїм високим словом
Народу душу оспівав,
Українські барви веселкові
З дитинства в серце увібрав.*

*Та Вас не звабила столиця,
Хоча до болю дорога.
Вам хутір рідний завжди сниться,
Хатина отча, тихий гай.*

*І мчать Вас потяги додому,
До матері знов путь стримить.
З плечей спада життєва втома
В цю трепетну і світлу мить.*

*Та туга защемить у серці
І біль застигне ув очах –
Стара криниця – без відерця,
А мамин слід уже зачах ...*

*Таке життя, його не спиниш,
В нім все пливе, немов в ріці ...
А ми ж бо Ваші іменини*

го гніздечка провідати цей благадатний край з надією, що зустріну Андрія. Але тільки один раз мені Бог допоміг побачити його там. Наш славний земляк вийшов у двір мене зустрічати, по-святковому одягнений, з посмішкою на вустах, щиро привітався. Він запросив мене до хати, в якій я не був більше 50 років. В оселі я побачив надзвичайно скромну обстановку – на столі лежали газети, книжки, якісь папери, на канапі – яблука, у задимленій печі в баняку варилась якась їжа. Під стіною у кутку стояло дерев'яне ліжко, застелене рядном. Отаку аскетичну картину тоді я побачив у батьківській хаті письменника. Наша тривала розмова була щирою, приємною. Правда, коли вийшли у двір, я помітив, що на грядці була висаджена городина. Андрій Іванович скаржився на свого сусіда, який воровав у його земельну ділянку.

А коли Андрію Кондратюку збудували хатинку у селі Моквин, він мене попросив купити кілька молодих фруктових дерев у Березному. Я з приємністю виконав це прохання і придбані щепи віддав його племінниці, а вона їх посадила біля нової дядькової

що слова його творів, як відшліфовані діаманти, сяють на сонці, збагачують розум і тішать душу.

Востаннє я з ним спілкувався, коли телефоном поздоровляв його з 80-річчям, то була приємна і тривала бесіда. Андрій Іванович, як завжди, цікавився життям мешканців с. Моквин, громад Березнівщини, розпитував про справи в церквах. Я не міг подумати, відчутти, що через рік закінчиться його страдницький земний шлях і він відійде у країну вічності.

В серці до сьогодні ношу душевну печаль, що не зміг провести Андрія Кондратюка в останню дорогу, бо на той час я занедужав. Дай Боже, щоб у вічному житті його муки припинилися. Хай його душа упокоїться у Царстві Небеснім, адже він до нього йшов праведною дорогою. А ми, його земляки, завжди пам'ятатимемо нашого талановитого письменника, читатимемо мудрі твори, що проповідують добро, милосердя, любов до батьків і рідної України.

**Яків ХИЛЮК,
м. Березне.**

*А ми ж бо ваші іменини
Справляєм в товаристві цім.*

*Про все уже погомоніли,
Про те, що буде і було.
Бажаєм Вам наснаги й сили,
Щоб Ваше слово вік цвіло.*

*Щоби зробити ще стільки встигли,
Як вже зробили для людей,
Хай видаються Ваші книги,
Натхнення завжди поруч йде.*

*Повірте, це – іще не осінь,
Бо Ви ж так серцем молодий.
А тому щиро проголосим:
«З роси Вам, друже, і з води».*

Павло РАЧОК.

